

Sixtuse Madonna

Ümber aastal 1513 maalís Raffael "Sixtuse Madonna", mis on oma nime saanud Madonna ees põlvitava paavst Sixtuse järgi. Maal on mõeldud ülla ja jumaliku, aga ühtlasi ka inimesele lähedase ja tajutavana. Avala, usaldava pilguga noor naine hoíab hoolitsevalt ja hellitavalt oma last, kes ehmunud silmil kartlikult enda ette vaatab. Madonna näib astuvat kergelt, pooleldi hõljudes; õrnalt surub ta poega enda vastu, kuid näitab teda samaaegselt emaliku uhkusega.

See „puhta ílu kehastus“ on vaatajast lahutatud kuni maali servadeni avatud rohelise eesriidega. Ilmutise kaks õnnelikku tunnistajat, kaks inimolendit, on vahendajaks taevase olendite ja maise maailma vahel. Preestriüüs paavst Sixtuse pilk on suunatud Maarjale, tema üks käsi asetseb rinnal, teine, väljasirutatud käsi osutab vaatajale. Noor naine, Barbara, on kõrvale pöördunud ja langetanud pilgu, nagu oleks ta ílust pimestatud. All päris maali serval on kaks väikest pruntispõselist tiivulist poisikest, kes sarnanevad antiikaja amorikujudega; nende peaaegu täiskasvanulikust tõsidusest on näha, et nad on teadlikud paiga pühadusest; unistavalt on nad pilgu taeva poole tõstnud.

Rafaél kujutab jumaluse nähtavat ilmumist emadusena, mida juba keskajal hardunult austati. Sixtuse madonna seisab ja hõljub üheaegselt ning näib seejuures veel kergelt ettepoole liikuvat. Maali erilíne külgetõmbejõud seisneb selles, et kõik kõrge ja ideaalne lähendatakse inimesele, ílu on tõeline ja maine.

Meie lasteaías sümboliseerib see maal emadust, ema ja lapse vahelise suhte olulisust ja ka selle suhte olulisust, mis on õpetajatel neile usaldatud lastega.

Kasutatud allikas M. Alpatov „Kunstiajalugu“ II.

Teksti koostas Svetlana Eenma.